

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Ordføreren for forespørgerne ... nej, undskyld, udenrigsministeren. Han havde ikke meldt sig, men han har i henhold til grundloven næsten altid retten på sin side – i hvert fald formelt.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er en dejlig grundlov, vi har, ikke sandt?

Jeg orker altså ikke at blive ved med hr. Jeppe Kofod. Jeg vil bare sige, at det jo er logik for dværghøns, at når man er kommet op på 1,1 pct., og man bringer sig på 1 pct., så er det da klart, at der er skåret noget – det er da ikke blevet skjult for nogen – og det tal er altså 1,5 mia. kr. Det har jeg da aldrig skjult på noget som helst tidspunkt, og det svarer så til, at man går fra 1,1 pct. til 1 pct.

Så skal jeg sige, at vi bruger mindre til flygtningeudgifterne inden for DAC-området i 2002; end den daværende regering gjorde i 2001 og regnede med. Så jeg tror ærlig talt ikke, at hr. Jeppe Kofod skulle fortsætte den regnegymnastik der; han står sig ikke særlig godt ved det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Jørn Jespersen.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skal så takke for debatten, og jeg vil gerne starte med noget af det, som udenrigsministeren var inde på, nemlig samarbejdet i Folketinget omkring udviklingspolitikken osv.

Der bliver jeg altså nødt til at sige, at når man får en ny regering, som på basis af et relativt snævert flertal beslutter sig for bag lukkede døre og i en totalt lukket proces at ændre grundlæggende på kriterier og principper i den hidtidige førte udviklingspolitik, og som gør det i en proces, hvor alle partnere bliver holdt ude, hvor der ikke er dialog med Folketinget, hvor der ikke er dialog med erhvervslivet, hvor der ikke er dialog med grønne organisationer, og hvor der frem for alt ikke engang er dialog med vores samarbejdspartnere i Syd, så er det altså en lille smule bizart at komme efterfølgende og bede om, at Folketinget er parat til et åbent og tillidsfuldt samarbejde. Det er mindst talt ikke det, regeringen har inviteret til.

Vi har jo ydermere under et samråd med udenrigsministerens spurgt: Hvad har man så tænkt sig for den videre proces? For der kan man jo i hvert fald ikke undskylde sig med det

samme tidspres, som man kunne gøre her. Og svaret var, at det ville udenrigsministeren gerne tage en samtale med formanden for Udenrigsudvalget om. Det var måske en lille bitte åbning, man bliver jo efterhånden taknemlig for meget lidt, men det var da trods alt ikke noget håndslag på en åben proces og en invitation til et bredt samarbejde.

Så jeg bliver nødt til at sige til udenrigsministeren, at før der kommer andre toner fra regeringen, skal man altså ikke komme her og appellere om et bredt samarbejde og en ordentlig dialog. Den har regeringen den største forpligtelse til at lægge op til selv.

KL 19.25

Så talte udenrigsministeren om den toneangivende opposition – jeg forstod, han mente, at det var Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti – som har fremsat en vedtagelse, og det vil jeg gerne medgive udenrigsministeren, der på mange punkter er ganske mangen til regeringens.

Ud af det kan man jo slutte, at det slet ikke er den toneangivende opposition, der her er tale om, men at det i virkeligheden er SF, udenrigsministeren skal vende sig til, hvis han vil have en toneangivende opposition. Og vi er faktisk ikke enige i den måde, regeringen definerer Global Deal på. Vi er enige i nogle overskrifter, men jeg tror, der er ganske stor forskelle, når vi kommer ned i substansen af det.

Først omkring markedsadgangen: Vi synes, det er vigtigt at betone, at det er de fattige lande, der skal have fuld markedsadgang til vores markeder. Til gengæld synes vi, det er rimeligt, at de fattige lande i en periode under bestemte aftalte vilkår kan beskytte sårbare områder, mens de bliver bygget op, på samme måde, som vi i de rige lande har gjort med vores produktioner. Og det er altså en stor og afgørende forskel set fra de fattige landes side, om der er tale om ensartede vilkår, hvor vi på basis af mange års forskning kræver fuldstændig ligebehandling, eller om vi anerkender, at de har nogle specielle behov.

Så er der den private sektor: Vi er meget optaget af, at den private sektor bidrager til udviklingen. Men vi vil godt gøre opmærksom på, at når det gælder de mindst udviklede lande, får de altså en ekstrem lille andel af de direkte investeringer, og derfor er der ikke meget, der tyder på, at det vil hjælpe særlig meget dér i første omgang. Og hvis man kunne lave en evaluering af Global Compact, tror jeg, at den ville blive af-